

Belekóstolhattam a programszervezés egyes specifikusabb szegmenseibe: az étel-készítést, felszolgáláson át a meghívások, programok népszerűsítésébe.

4. A diplomáciai helytállás elengedhetetlen volt ebben a szerepben, az érzelmeinket félretéve kellett minden emberrel megtalálni a megfelelő hangot. Olykor a közösségen belül felvállalni, hogy nekünk a marginalizálódott közösségi tagokra is figyelniünk kell. Egyik utunk során megismerkedtünk egy Rio de Janeiro közelében élő kilencvenéves magyar bácsival, akinek a hobbija a kertjében élő orchideák gondozása volt, és a kolibrik szelídítése, fényképezése. Illetve egy indiánmúzeumot tartott fent a padlástérben csupa olyan holmival, amiket különféle törzsektől kapott ajándékba, például egy szárított növényből készített csecsemő-függőágy. Számomra ez a találkozás rendkívüli hatású volt, nem pusztán a különleges gyűjtemények és hobbi miatt, hanem Ákos bácsi világlátása példaértékű lehet bárkinek.

Különleges hat hónapot töltöttem a São Paulo-i magyar diaszpórában, a mai napig az a furcsa érzésem, hogy csak pár órányira vannak tőlem, és nem a világ másik felén.

Ösztöndíjasnak lenni rendkívül felelősségteljes és időigényes feladat. Nincs munkaidő, így sokszor azon veszi észre magát az ember, hogy egy program, egy bál vagy egy fesztivál előkészítése alatt adott feladattal fekszik és kel, sokszor napokon keresztül. Mindig érkezik egy érdeklődő telefon, legyen szó a Mikes Kelemen vagy a Julianus Programról.

Szerepünk egyfajta híd-szerep, amelyet saját szülőföldünk és a távolban élő magyar közösségek között teremtünk. Olyan történelmi küldetés ez, amelyet sohasem lett volna szabad elhanyagolni. Hiszen közös tudásunkkal, tapasztalatunkkal és hagyományainkkal egymást erősíthetjük itthon és külföldön is. A kapcsolatok újra aktívalódtak, itt az ideje, hogy újra kijárjuk azokat az utakat, amelyek oly sokáig járhatatlanok voltak előttünk.

EGYÜTT A TÁBORTŰZ MELLETT

Fiatalok a 2014-es Itt–Ott-találkozón

■ Mint minden nyáron, az ifjúság is szép számban jelen volt a 2014-es ITT–OTT-találkozón. Örültünk, hogy köztük lehettek a Körösi Csoma Sándor Program (KCSP) gyakornokai is. Sok feledhetetlen mozzanatot őrzök emlékezetemben. Ezekből idézek fel kettőt.

Endrődi Judit denveri KCSP-s gyakornok óráig dolgozott a tábortűzi előadásunk összeállításán. *Erdélyi régió* heti témával kapcsolatos ritmikus, szöveges éneket szerettünk volna betanulni, de a hét programjának bősége miatt nem volt sok időnk összeállítani az egészet. Így a tábortűz előtti utolsó órákban „ráncigáltuk össze” az ifjúságot a kabinokból, hogy kioszthassuk nekik az egyéni ritmikus részeket. Az előadás négy részből állt. Mindegyik csoportnak külön kellett betanulnia a maga részét, a végén pedig össze kellett raknuk az egészet. Életünkben egyikünk sem mondta ebben a sorrendben, ilyen gyorsan és ritmikusan ezeket a szavakat. Amikor már kezdtünk bejenni a mondókáinkba, rájöttünk, hogy már rég a tábortűznél kellett volna lennünk, így gyorsan elvonultunk a tó másik oldalára – gyakorolni. Csoportonként és együtt is. Nagy megkönnyebbülésünkre sikeresen zajlott le előadásunk a tábortűz mellett. Úgy láttuk, hogy a közösség élvezte az erőfeszítésünk eredményét.

Egy másik tábori mozzanat, ami nagyon kellemes élményt jelentett mindnyájunknak, a nyomozójáték volt. Ha jól tájékoztattak a régebbi MBK-s tagok, az

ITT-OTT-találkozón még soha sem volt ilyen program. A játék célja az, hogy a résztvevők megoldjanak egy rejtélyt, ami bele van ágyazva a mesébe, amit az elején elmondanak nekik. Az ifjúsági csoport tagjai közül mindegyikünk beöltözött jelmezbe, hogy kijátsszunk egy-egy szerepet, mert a rejtély megfejtése végett a résztvevők szóba kellett elegyedjenek a mese főszereplőivel. Nagy lázban cserélgettük és próbálgattuk a jelmezeket, mert úgy kellett öltözzünk, hogy a résztvevők felismerjenek egy-egy meseszereplőt bennünk, hogy tudják, kivel álljanak szóba. Ezzel a módszerrel és egy kis logikával kellett kitalálniuk a meserejtélyt. Csakhogy a jelmezbe öltözés után rájöttünk, hogy nincs elég nyomozójátékos, így kellett toborozni résztvevőket. Néhány beöltözött ifjúsági csoporttaggal, hegedűszo mellett, végigsétáltuk a tábor „utcáit,” helyenként bekopogva egy-egy házikóba, hogy összeszedjük a játékosokat. Sikertelenül egy nagyobb csoportot összehozni, és hamarosan kezdődött is a játék. A résztvevők sokáig kellett a rejtély megfejtésén dolgozzanak, de a végén, sok beszélgetés eredményeképpen, sikeresen megfejtették a mesejáték rejtélyét. A játékszereplők is nagyon élvezték, és teljesen beleélték magukat a szerepükbe.

A szervezett programok mellett sokat beszélgettünk, és esténként sokat énekelünk is a mindennapos ifjúsági táború körűl. A hét utolsó reggelén annak reményében búcsúztunk, hogy a jövő évi ITT-OTT-on is találkozunk, és ha az nem lehetséges, akkor tartjuk az internetes kapcsolatot egymással.

Megyeri Csilla

EGYÜTT – MŰKÖDVE – EGYÜTTMŰKÖDVE

■ Az Amerikai Magyar Baráti Közösség (MBK) meghívására vettem részt a 39. ITT-OTT-konferencián a Reménység tavánál (Lake Hope, Ohio). Azt követően három héten át látogathattam meg, amelynek célállomásai olyan városok vagy települések voltak, ahol magyarok élnek, illetve magyar rendezvényt szerveztek abban az időszakban.

Augusztus 13-án indultam útnak. A Budapest-Varsó-Chicago távot tizenhárom óra alatt tettem meg. Chicagóban Ludányi Panni néni várt. Az MBK tanácsosa, illetve már évek óta az Ifjúsági Keresztyén Egyesület (IKE) angol táborainak egyik önkéntes szervezőjeként ő volt a házigazdám. Első utam Ada városába vezetett. Ezt követte a festői Reménység tavánál szervezett egyhetes táborozás, amelynek központi témája: *Együtt a szétszórtságban*. Előadóként hárman képviseltük Erdélyt: Cseke Péter eszmetörténész, Sebestyén Aba színművész és jómagam mint IKE-szervező. Azon túlmenően, hogy amerikai magyar fiatalokkal és Kőrösi Csoma Sándor-ösztöndíjasokkal töltöttem a hét nagy részét, a *Média és kommunikáció a szétszórtságban* címmel szervezett kerekasztal-beszélgetésen is részt vettem.

A program lehetőséget nyújtott több erdélyi elszármazottal is elbeszélgetni; előadásokon, könyvbemutatókon és különböző esti programokon jelen lenni. Jó volt látni, hogy olyan messze a szülőföldjüktől az Amerikai Egyesült Államokban élő magyar nemzedék megőrzi hagyományait, nyelvét és kultúráját. Számomra a legérdekesebb talán az a felismerés volt, hogy – a különbözőségek mellett – nagyon sok hasonlóságot is találtam.

Az ITT-OTT-találkozó után a főszerepet az utazás kapta. Következő állomásom Washington D. C. volt, amelyről, ha egy mondatot kellene mondanom, az úgy hangzana: az a főváros, amelyik előre ki volt találva és meg volt tervezve. A fővá-